

486

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU ROLNEGO I SPOŻYWCZEGO

z dnia 15 listopada 1950 r.

w sprawie przywrócenia obowiązku przyjmowania butelek po wyrobach Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Na podstawie art. 60 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 63, poz. 586 i z 1933 r. Nr 84, poz. 615) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 314 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 88, poz. 746 i z 1934 r. Nr 3, poz. 12) wprowadza się następującą zmianę:

ust. 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„Detaliczne punkty sprzedaży obowiązane są do przyjmowania od konsumentów każdej ilości próz-

nych butelek (naczyni) po wyrobach P.M.S. na warunkach i po cenach ustalonych dla skupu butelek (naczyni) i dostarczania tych butelek (naczyni) do punktów wskazanych przez P.M.S.“.

§ 2. Uchyła się rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1937 r. o zawieszeniu obowiązku przedsiębiorców detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych przyjmowania od konsumentów zwrotnych butelek po wyrobach Państwowego Monopolu Spirytusowego (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 60).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Rolnego i Spożywczego:

w z. J. Domański

487

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 17 listopada 1950 r.

w sprawie tymczasowych ulgowych przepisów budowlanych.

Na podstawie art. 408 pkt 6 oraz art. 416 ust. 2 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 34, poz. 216 i Nr 77, poz. 514, z 1946 r. Nr 16, poz. 209, z 1948 r. Nr 35, poz. 240 i z 1949 r. Nr 4, poz. 20) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Artykuły, powołane w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają artykuły rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli.

2. Właściwymi władzami budowlanymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są władze, powołane do zatwierdzenia projektów robót budowlanych lub do udzielania pozwoleń na ich wykonanie.

§ 2. 1. W przypadkach wyjątkowych, usprawiedliwionych względami architektonicznymi, zezwala się na przekraczanie frontowej linii zabudowania i linii regulacyjnej (oddzielającej teren ulicy od nieruchomości) przy budowie: podcieni galerii, garaży, bram przejazdowych itp. części budynków.

2. Zastosowanie przepisu ust. 1 wymaga zgody właściwej władzy planowania przestrzennego oraz instytucji, powołanej do czuwania nad urządzeniami ulicznymi i nad bezpieczeństwem ruchu, a także władz konserwatorskich na terenach podlegających ich opiece.

§ 3. 1. Zezwala się na przekroczenie wysokości budynków, określonej w art. 181, gdy przekroczenie takie jest przewidziane w prawomocnym, miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo zgodne z projektowanymi zasadami tego planu.

2. W przypadku, gdy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie jest prawomocny, a zamierzone przekroczenie wysokości budynków zgodne jest z projektowanymi zasadami tego planu, zastosowanie przepisu ust. 1 do budynków dzielnic zabytkowych wymaga zgody władzy konserwatorskiej.

§ 4. Ściany zewnętrzne i nośne oraz filary nośne budynków ogniotrwałych (art. 188) można budować z materiałów zastępczych, odpornych na działanie ognia i wytrzymałych na ciśnienie, jak pustaki wiórowo-cementowe, trocinobeton itp., a pokrycie można wykonać z nasyconych całkowicie roztworem gliny materiałów takich, jak słoma lub trzcina, uodpornionych na działanie ognia w sposób określony przez właściwe władze.

§ 5. W przypadkach, gdy do budowy murów ogniochronnych lub ścian użyte są materiały zastępcze o odporności na działanie ognia większej od odporności cegły palonej, grubość tych murów, ścian lub ich części, przylegających do konstrukcji z materiału palnego, można zmniejszyć o tyle, aby ich odporność na działanie ognia i wytrzymałość na ciśnienie odpowiadała odporności i wytrzymałości odpowiednich konstrukcji z cegły palonej o grubości, wymaganej przez przepisy art. 196 i 197, art. 214 pkt b) i d), art. 230 i 233 oraz art. 237.

§ 6. W budynkach, w których stropy, konstrukcja i pokrycia dachu wykonane są z materiałów ogniotrwałych, mury ogniochronne (art. 196) należy wyprowadzać tylko do stropu najwyższej kondygnacji, a w dzielnicach o charakterze zabytkowym przy zastosowaniu dachów ze spadkiem w kierunku granicy sąsiedniej nieruchomości — do niepalnego pokrycia dachu.

§ 7. 1. Budynek ogniotrwały, wznoszony bezpośrednio przy granicy sąsiada, może nie posiadać muru ogniochronnego, wymaganego przez przepis art. 196:

- 1) jeżeli jest budynkiem mieszkalnym, jednorodzinnym w zabudowie szeregowej lub bliźniaczej, albo
- 2) jeżeli jest prawnie zapewnione niezabudowanie sąsiedniej działki do odległości, jaką w myśl przepisów obowiązujących należy zachować między budynkami.

2. W przypadku, określonym w ust. 1 pkt 1, ścianę pomiędzy budynkami szeregowymi lub bliźniaczymi na-